

זבחים מד

אם נאמרו קלות, למה נאמרו חמורות? ואם נאמר חמורות, למה נאמר קלות?
אם נאמר קלות ולא חמורות, הייתי אומר: על הקלות בלאו ועל החמורות במיתה, לכך נאמר חמורות;
ואם נאמר חמורות ולא נאמרו קלות, הייתי אומר: על החמורות יהא חייב ועל הקלות יהא פטור, לכך
נאמר קלות;

קושי או הסבר	חמורות	קלות	
1. הייתי אומר: על הקלות בלאו ועל החמורות במיתה, השתא נמי הא במיתה! 2. אי לא נאמר הייתי אומר במיתה? דיו לבא מן הדין להיות כנדון!	תרומה	מעשר	ניסיון 1
• אי בתרומה, 1. אידי ואידי הוא במיתה! 2. ותו, לכך נאמרו חמורות דבלאו, הא במיתה היא! • ואי באכילת מעשר, אם לא נאמרו חמורות הייתי אומר על החמורות במיתה? הא מטומאת שרץ קאתיא, ודיו לבא מן הדין להיות כנדון!	טומאת מת	טומאת שרץ	ניסיון 2
וכך נאמר: אילו נאמר טומאת שרץ ונאמר מעשר ותרומה ולא נאמרה טומאת מת, הייתי אומר: קלות על הקלות בלאו ועל החמורות במיתה, ומדקלות על החמורות במיתה, חמורות נמי על הקלות במיתה, לכך נאמרו חמורות.	טומאת מת	טומאת שרץ	פירוש זעירי

ויקרא פרק כב: ב-ט – טמא שאוכל קדשים

(ב) דבר אלהרן ואלבנניו וינזרו מקדשי בני ישראל ולא יחללו את שם קדשי אשר הם מקדשים
לי אני ה':
(ג) אומר אלהם לדתיתכם פלאיש אשר יקרב מפלזרעכם אלהקדשים אשר יקדשו בני ישראל לה' וטמאתו עליו ונכרתה הנפש ההוא מלפני אני ה': (ד) איש איש מזרע אהרן והוא צרוע או זב בקדשים לא יאכל עד אשר יטהר והנגע בכל טמאת נפש או איש אשר תצא ממנו שכבת זרע:
(ה) אוראיש אשר יגע בכל שרץ אשר יטמא לו או באדם אשר יטמא לו לכל טמאתו:
(ו) נפש אשר תגעבו וטמאה עד הערב ולא יאכל מרהקדשים כי אסר חץ בשרו במים: (מעשר שני)
(ז) ובא השמש וטהר ואחר יאכל מרהקדשים כי לחמו הוא: (תרומה)
(ח) נבלה וטרפה לא יאכל לטמאה ביה אני ה':
(ט) ושמרו את משמרתי ולא ישאו עליו חטא ומתו בו כי יחללוהו אני ה' מקדשם:

ויקרא פרק ז: יח - פיגול

ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו ביום השלישי לא ירצה המקריב אתו לא יחשב לו פגול יהיה והנפש האכלת ממנו עונה תשא:

ויקרא פרק יט: ו-ח - נותר

ביום זבחכם יאכל וממחרת והנותר עד יום השלישי באש ישרף: ואם האכל יאכל ביום השלישי פגול הוא לא ירצה: ואכליו עונה ישא כי את קדש ה' חלל ונכרתה הנפש ההוא מעמיה:

הפסוק	הדרשה	הסבר/דיון
ויאכל	כל הנאכל לשני ימים ולילה אחד	מאי ניהו? בכור, דנאכל לשני ימים ולילה אחד. שאלה: במאי אתי? • אי במה מצינו – איכא למיפרך: מה לשלמים - שהן טעונין סמיכה ונסכים, ותנופת חזה ושוק! • אלא מאי האכל יאכל. (כלל ופרט וכלל) קושי: הני תרי כללי דסמיכי אהדדי נינהו! תירוץ: אמר רבא, כדאמרי במערבא: כל מקום שאתה מוצא שני כללות הסמוכים זה לזה, הטל פרט ביניהם ודונם בכלל ופרט.
אכילת	כל ששיריו נאכלים	
לכח	עולה שאין שייריה נאכלים	
אכר המ מקדשים	עופות, מנחות, לוג של שמן	ואתי נותר "חילול" – "חילול" מטומאה, ואתי פיגול "צון" – "צון" מנותר.

